

са несомнѣвааъ. Като го заровили, останали нѣколко чело-
вѣци да са млатъ около гробатъ мѡ, изведнѣшъ
чѡли подъ земя-та выкане. Раскопали за скоро гроба и
отлюпили санджкатъ, тѣ извадили отъ вѣтра монахатъ
не мѣртѣ ами живѣ. (1772 год.).

Въ свласть-та на градѣтъ Павѣа закопали въ 1787
година единъ свашенникъ, кой-то послѣ зараване-то сжи-
вааъ, и съ выкане-то и плакане-то си саврааъ чело-
цы-те шо са намирали на сколо. Като раскопали гро-
батъ намѣрили го живѣ; той трепералъ съ сичко-то си
тѣло отъ страхъ и уплашване.

Въ церква-та на Іаксвити-те въ Парижъ заровили
една жена, на ком-то на прѣстѣ вѣше останалъ единъ
прѣстенъ съ драгоценанъ камень. Главга-та като ви-
далъ тѣва, намыслагалъ да го открадни, и за тѣва са
скривалъ въ церква-та. Презъ ношь-та той дошелъ при
гробатъ и го разсвааъ и велъ да убира; сваче като
не можеше да извади прѣстена, крадецатъ са рѣшилъ
да отрѣжи прѣстатъ ѣ. Тогава мнимомрала-та из-
выкала ака-та отъ власть, крадецатъ отъ страхъ
паднааъ на земя-та безъ память; горка-та жена отъ
власти жално плакала; калѣгери-те, вси-то са кѣха со-
брали да четѣтъ утренняя-та, чѡли тѣва, и са приви-
жили каде гробатъ, и извадили мнимомрала-та отъ
гробатъ. Та останала жива, а крадецатъ умралъ отъ
страхъ.

Жена-та на книгопродавецатъ Гарниша въ Лейпцигъ,
паднааа въ големо безсиліе послѣ ражданѣ-то ѣ, и ка-
нѣо-то са виждало умрала. Споредъ тогавашнѣа обычай
открывали санджкатъ сетанъ нѣтъ, преди да го спѣ-
снатъ въ гробатъ. Гробокопатели-те видали по прѣ-